



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 340/2021
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гргур Гвоздена, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 171/18 од 28.11.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 2Кж1. 36/19 од 03.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Гргур Гвоздена, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 171/18 од 28.11.2018. године и Вишег суда у Зрењанину 2Кж1. 36/19 од 03.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К(н) 171/18 од 28.11.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Према окривљеном је, на основу члана 89а у вези члана 78. КЗ изречена и мера безбедности, одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину 2Кж1. 36/19 од 03.11.2020. године, одбијена су као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Зрењанину 2К(н) 171/18 од 28.11.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Гргур Гвозден, у смислу члана 485. став 1.

тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати и као незаконити доказ означава извештај Центра за социјални рад ... број ../18 од 30.04.2018. године. У вези са истакнутом повредом, бранилац наводи да се извештај Центра за социјални рад у кривичним поступцима који се воде против окривљених због кривичних дела против брака и породице не може користити као доказ у поступку. Извештај Центра за социјални рад унапред инкриминише одређено лице, у конкретном случају овде окривљеног АА, као извршиоца кривичног дела, а такав се закључак доноси од стране неовлашћеног органа, на основу изјаве оштећене, без других доказа који би поткрепили ту изјаву, у поступку у коме то није дозвољено. Такав извештај који садржи налаз и мишљење, уз претходни кратки елаборат догађаја сачињен по налогу једне стране у поступку која је директно заинтересована за исход кривичног поступка – јавног тужилаштва, не може се подвести ни под једну доказну радњу прописану Закоником о кривичном поступку. По ставу одбране, Центар је сачињавањем извештаја са спорном садржином прекорачио овлашћења, које му је поверила држава, те је неоправдано преузео улогу суда када је у извештају констатовао да је дошло до насиља и да постоји опасност од понављања насилничког понашања.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, по налажењу овог суда, извештај Центра за социјални рад ... број ../18 од 30.04.2018. године, сачињен је од стране овлашћене институције коју оснива Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, Центар за социјални рад ..., у складу са одредбама Породичног закона и Правилника о организацији и нормативима и стандардима рада Центра за социјални рад, који сам по себи, нити по начину прибављања није у супротности са Закоником о кривичном поступку. При томе, предметни извештај Центра за социјални рад ..., сачињен је на основу разговора са оштећеном ББ, те изјаве оштећене дате на записнику пред тим центром, у свему у складу са одредбама Закона о општем управном поступку, у оквиру обраде случаја. Сходно изнетом, извештај Центра за социјални рад ... од 30.04.2018. године представља исправу издату од стране надлежног државног органа у законом предвиђеној – прописаној процедури.

Сходно изнетом, неосновани су наводи браниоца окривљеног којима се указује да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче и да је доношењем побијених пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Наиме, одбрана сматра да би постојало кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, неопходно је да радња коју предузима окривљени у односу на оштећеног члана породице буде предузимана у континуитету, у одређеном временском периоду, на који начин би оштећени био учестало изложен одређеном виду физичког или психичког насиља. Даље се наводи да је радња, за коју је у овом кривичном поступку окривљени оглашен кривим, предузета само једном и као таква није таквог интензитета или карактера да може значајније угрозити душевни мир или спокојство оштећене због чега у конкретном случају, у радњама окривљеног, нису остварена битна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

Наиме, код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ, ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ – примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава (трајно) телесни интегритет или/и душевно стање оштећеног.

Радња извршења предметног кривичног дела, која је дакле дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, па се, у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута. Сходно томе, окривљени је супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, описаним радњама извршеним у једном догађају дана 14.04.2018. године (у току телефонског разговора са оштећеном истој претио да ће је убити, да ће завршити као „ВВ жена“ и да неће дочекати јутро, а током трајања брака је више пута физички нападао, вређао и претио јој да ће је убити уколико неке нешто каже) – угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице – бивше супруге оштећене ББ и при томе остварио битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ.

С тога су наводи захтева браниоца окривљеног, којима се указује да у радњама окривљеног нису стекла сва битна обележја кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, од стране овог суда оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, наводима да није доказано континуирано насиље које окривљени предузима према оштећеној, да није доказано да је радња за коју се окривљени терети таквог интензитета или карактера да може значајније угрозити душевни мир или спокојство оштећене... Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП не

представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на које повреде се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Гругр Гвоздена, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић